

RUMUZ: Rüzgâr

17.09.2021 – Cuma

Dirilişin Şairi, Üstadım,

“Hakikat savaşı, karşı savaşlar, başkaldırmalar” diye tarif ettiğiniz hayatın içinden, sesinizin ve dizelerinizin değdiği milyonlarca gençten biri olarak yazıyorum size.

Ömrünüzün her saniyesinde bir hoş sedayla dalga dalga titrettiğiniz ve diriltmek için çaba gösterdiğiniz koca bir ümmetin ferdiyim. Genç bir fikir ve taze bir ideal olmayı hiç yitirmeyen siz, şimdi benim gibi binlerce fidanın fikrinde daha da tazelenen görkemli bir çınarsınız.

Otobiyografik bir yazınızda “Yıkılmış ve yeniden doğmaya çalışan bir toplumun, bir kültürün, yıkılmış ve yeniden yapılan bir şehrin ve savaşın; siyasi, sosyal, ekonomik yıkıntıları içinden doğrulmaya çalışan bir ailenin ferdi olarak Zülküf Dağı’nın eteğindeki o küçük kasabada dünyaya geldim.” diyorsunuz. Yıkılan köylerin, kentlerin ve kültürlerin yeniden doğmaya çabalamasını öz yaşamınızla ilişkilendiren zarif bir cümlede, diriliş arzunuzun sizin doğumunuzla başladığını söylüyorsunuz adeta.

“Diriliş Nesli’nin Amentüsü”nü şu cümleyle açıyorsunuz: “Kendimin bir diriliş eri olduğuma inanıyorum.” Siz nasıl ki bir er olmaktan vazgeçemediyseniz, ben de imandan ve son peygamberin sancağında “bir” olmaktan vazgeçmeyeceğim. Keskin bir telkin içinde sıraladığımız öğütler benim için çok kıymetli: hakikati aramak, tarihin sırlarını kucaklamak, peşin hükümler vermektan kaçınmak...

“Ey Diriliş Eri!

Yeniden doğacaksın. Kıyametini yaşayıp yeniden dirileceksin.

Dünyaya, eşyaya yeniden anlamını getireceksin.

O zaman Allah da sana, senin kendi öz anlamını bağışlayacaktır.

Hiç kuşkun olmasın.”

Bu sözlerinizi, kalın kaplı defterimin baş sayfasına özenle yazmıştım. Buhranlarımı, çöküşlerimi ve umutlarımı içinde yoğurduğum ve zihnimle yahut dünyayla giriştiğim kavgamdan çıkmamı sağlayan bir reçete gibi duruyor önümde, bu cümleler. Bu cümlelerinizde ilham buluyor, umut doluyorum. Anlam arayışımın karanlık yollarının sonuna bir ışık huzmesi düşürüyorsunuz, aydınlığı ve hakikati solduğumu hissettiğim anlarla yoğruluyorum. Hikâyeler daha sıcak, şiirler daha derin oluyor.

Sık sık okuduğum bir şiirinizde, bende -garip denecek- çalkantıya yol açan bir yer var:

“Ben kandan elbiseler giydim,

Bundan senin haberin var mı?”

Bu şiirin, Sirkeci’deki patlamaya şahit oluşunuzu, annenizin hatırasıyla birleştirdiğiniz bir şiir olduğunu okumuştum bir yerde. Ancak bu dizeleri her okuyuşumda bende bambaşka çağrışımlar, bambaşka düşünceler ortaya çıkıyor. Bütün bir evrenle kuşatılmış ama acılarının içinde fikren ve kalben bir yalnızlığa düşmüş insanlar canlanıyor gözümde. Kanla ve acıyla kaynayan İslam coğrafyasının mahzun yüzleri sarıyor tüm beynimi: hüznünden habersiz kaldığımız çatlak elli anneler, kavruk yüzlü çocuklar, göç yollarındaki erkekler, sömürü düzenine kolunu bacağına teslim etmiş işçiler, duvarlarına ölümün çarptığı harabe camilerde saf tutarken umudunu yaşatmaya çalışan yaşlılar...

Üstadım,

“Rüzgâr”, asıl anlamını öğrendiğimde beni dilsel bir düşünce deryasına batırmış bir sözcüktür. “Zaman” anlamına da geliyormuş. İnsan toplulukları aslında ne kadar karmaşık ve şiirsel düşünebiliyor. Nesnelere üstünden geçen, göremediğimiz ama etkisini ve değiştirme gücünü bildiğimiz iki farklı mefhumu ne güzel birleştiren bir sözcük.

Rüzgâr, sizin kaleminizde kendine ayrı bir hüviyet edinmiş:

“Bu rüzgâr yüzünden bulutlar yarım;

Bu rüzgâr yüzünden bana olanlar...”

Doğa ve kültür unsurlarını bir araya getirmekte ve işlemekte belki de eşsiz bir duyuşunuz rüzgârda dalgalanmış adeta.

Dogmatik, ezberci ve basmakalıp yaklaşan kişinin, sizin sanatınızdan uzak kalması kaçınılmazdır. Rüzgâr şiirinize hep “tabiat, insan, hayal kırıklıkları” penceresinden bakardım. “Rüzgâr/rüzgâr” sözcüğünün anlam geçmişini öğrenince şiirinize apayrı manalar da buldum. Tıpkı rüzgârın bulutları parçalaması gibi, zaman da bizi parçalayıp hayal kırıklıklarına uğrattıyor ve emellerimize ulaşmakta engeller doğuruyor.

Zaman insanoğlunu katılaştırarak yuvarlıyor ve dünyanın altını üstüne getiren bir hissizliği bırakıyor avuçlarda. Çalkantılı bir kaosun içindeki kırılğan ruhlara evriliyoruz birer birer. Milyarlarca insanız ve milyarlarca nesnenin yapabileceği bir uyusuklukla, bizi kurtaracak ve kaosu sona erdirecek hakikat’ten adım adım uzaklaşıyoruz.

Sizin üç çeyrek asır boyunca şiirinize ve yazınıza doladığınız “diriliş”i anlayan, hidayeti yalnız kendi nefsinin kurtuluşu olarak dilemeyenler bitirebilir bu kaosu. Bütün bir İslam coğrafyasının dirilişi, ancak tereddütsüz bir imanla mümkün olabilecek ve bu iman kurtaracak insanlığı. Dünyayı boğan madde-tapıcılığa son verecek olan da bu tereddütsüz imandır.

“Göz seni görmeli, ağız seni söylemeli... / Bütün deniz kıyılarında seni beklemeli.” diyordunuz. Evet; O’nu görmeli, söylemeli ve beklemeli. Bin dört yüz yıl önce çöle inen ve gök kubbenin altında her meridyene uzanan nuru parıltılı tutmak ve yaymak için... Tereddütsüz ve bütün bir imanla...

Ancak delikanlılığın verdiği heyecanla eklemeliyim: Belki de daha coşkun ya da hırsla yakın bir hisle sarılmamız bu davaya. İmanımız daha sert olmalı. Sizin betimlediğiniz gibi “İslam’ın gevşemeyen elmas kasları”na dönüşmeliyiz daha çok. Demiştiniz ki: “Geceye yenilmeyen her insana ödül olarak bir sabah, bir gündüz ve bir güneş vardır.”

Geceye teslim olmayarak iman edenlerin ödülü olan özgürlüğe kavuşabiliriz.

Sırası gelmişken özgürlüğü kavrayış şeklime de değineyim. Bence özgürlük inançla tamamlanan ve gerçekleşen bir mefhumdur. Özgürlük algımı siz daha iyi özetliyorsunuz muhakkak: “Allah’a inanan insanın özgür olduğuna inanıyorum. İnsan boynuna zincir takan, eşyadan, öteki insanlardan, insanların tanrılaştırdığı kişi ve eşyadan, insanı ancak Allah kurtarır. Yani insanı ancak Allah özgür kılar.”

Şu halde imanla gerçekleşmiş özgürlük; popüler kültürün, reklamların, algı dayatmalarının, haramı meşrulaştıran çarpıklığın veya cehaletle cesurlaşmış başına buyruk eylemlerin üstünde ve ötesindedir. İnançla şekillenmiş bir özgürlük, birleştiricidir ve insanı dünyayla uyumlu hale getirir.

Üstadım,

İnananların bir dava etrafında bir ve diri olabilmek niteliğine erişmeleri belli aşamalardan geçmeyi gerektirir diye düşünüyorum. Ya da belki bir şey, biri veya bir yer ateş yakmalı içimizde. Tıpkı sizdeki gibi... Diyorsunuz ki: “Maraş çocuk yüreğimin ateş aldığı yer, belki ondan öncesi bir rüyaydı, bu ateş Maraş’ta yanmaya başladı. ... Harçlığım çok sınırlı olmasına rağmen kitaplar alıyor ve divan şiirlerini ezberliyordum.” Maraş’ın sizde çaktığı kıvılcımı belki biz de bir yerlerde buluruz.

Sizin yolunuz şiir ve edebiyatla şekillendi ve diriliş rüyasını var edecek yolu onlarda buldunuz.

Sizin şiirlerinizle ve düşüncelerinizle tanışmam çok eski değil aslında. Bazen sizi yanlış anlıyor muyum acaba diye kuşkuya düşüyorum. Yine de inanıyorum ki bir şiir okuyucusunun yanlış yorumlama hakkı da olmalıdır. Şiirden çıkardıklarımızın bize has bir yanı vardır diye düşünüyorum.

Mesela sizin Kar şiiriniz... O şiirde ne anlatmak istediğinizi değil de benim ne duyduğumu anlatacağım size. Üstelik yanılma korkusu duymadan...

“Allah kar gibi gökten yağınca / Karlar sıcak sıcak saçlarına değince / Başını önüne eğince / Benim bu şiirimi anlayacaksın” diyorsunuz ya şiirin ilk bölümünde... Sanki bir bilmeceyi yanıtlamaya çalıştığım bir sınavda buluyorum kendimi. Şiirin devamında bilmeceyi yanıtlıyorsunuz belki de:

“Karın yağdığını görünce

Kar tutan toprağı anlayacaksın

Toprakta bir karış karı görünce

Kar içinde yanan karı anlayacaksın”

Allah’a iman eden milyonlarca insanın karın gökten yağışı gibi uyum içinde bir yerde toplanmalarını görüyorum birden. Sonrasında bir ve bütün haline gelen müminler... İnanların, kurtuluş için birlikte hareket etmesi... diriliş için!

Saygımı ve selamlarımı sunuyorum size. Esenlikle kalın!